

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/9/2018
Identifikačné číslo spisu: 2001899888
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2001899888.6

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci žalobcu: LABOTECH spol. s r. o. v likvidácii, so sídlom Podhorská 35, Banka, IČO: 31 355 421, právne zast. JUDr. Július Jánošík, advokát so sídlom Klincova 35, Bratislava, proti žalovanému: TATRA UNITED CORPORATION, a. s., so sídlom Námestie 1. mája 5, Bratislava, IČO: 31 382 711, právne zast. Mgr. Tomáš Szabo, advokát so sídlom Radvanská 23, Bratislava, o zaplatenie 89 387,41 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 19Cb/120/2001-1370 z 15. februára 2018, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 19Cb/120/2001-1370 z 15. februára 2018 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Uznesením Krajského súdu v Trnave ako súdu prvej inštancie č. k. 19Cb/120/2001-1370 z 15. februára 2018 bola žalovanému voči žalobcovi priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že svojim predchádzajúcim rozsudkom č. k. 19Cb/120/2001-1287 z 26.03.2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému, pôvodne obchodnej spoločnosti Magnólia, a. s. zaplatiť istinu vo výške 89 387,41 eura s 19% úrokom z omeškania od 25.10.1999 do zaplatenia titulom úhrady zostatku ceny diela, ktoré žalobca na základe zmluvy o dielo, uzatvorenej dňa 26.10.1998 s právnym predchodcom žalovaného zhotovil. V uvedenom rozsudku si súd prvej inštancie vyhradil rozhodnutie o trovách konania po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obo/24/2015-1341 z 30.01.2017.

2. V odôvodnení odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie bolo ďalej konštatované, že súd prvej inštancie vo veci samej rozhodoval za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“ alebo „Občiansky súdny poriadok“). S poukazom na čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 ods. 1 základných princípov zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok

(ďalej len „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a § 470 ods. 1, 2 C. s. p. na rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia už nového procesného predpisu a z uvedeného dôvodu týmto odvolaním napadnutým rozhodnutím rozhodoval o nároku na náhradu trov konania a o konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po tom, čo nadobudne právoplatnosť rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Keďže bol v konaní vo veci samej v celom rozsahu úspešný žalovaný, súd prvej inštancie mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania podal žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolateľa nerešpektoval prekážku rozhodnutej veci, keď rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/24/2015 z 30.01.2017 malo dôjsť k rozhodnutiu vo veci samej a v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. malo byť súčasťou takéhoto rozhodnutia aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie potom nebol oprávnený rozhodovať o nároku na náhradu trov konania, keď nerozhodoval spôsobom, ktorým sa konanie končí. Súd prvej inštancie nebol žiadnym ustanovením procesného predpisu oprávnený na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v podobe samostatného uznesenia. O trovách konania má byť rozhodované v rozhodnutí vo veci samej, ktoré ani nemôže mať podobu uznesenia. Súd prvej inštancie na základe uvedeného vydal odvolaním napadnuté rozhodnutie bez opory v právnej úprave a spôsobom právnemu poriadku neznámym. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný včasným neuplatnením podľa názoru žalobcu rozhodujúcej právnej úpravy ovplyvnil trvanie súdneho sporu a uvedené podmieňuje aj kvalitu poskytovanej právnej služby, čo má byť rovnako predmetom skúmania pri rozhodnutí o trovách konania. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/24/2015 z 30.01.2017 bolo týmto súdom, ako súdom odvolacím, zároveň rozhodnuté aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania. Tým, že súd prvej inštancie následne vydal uznesenie, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania má odvolateľ za to, že tým bola založená neprehľadná situácia a odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je duplicitné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil žalobca vo vzťahu k jeho odôvodneniu aj za nepresvedčivé, neurčité, nezrozumiteľné a preto nepreskúmateľné. Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 470 ods. 4 C. s. p.), na základe odvolania podaného včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.) a oprávnenou osobou (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§ 357 písm. m/ C. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi v nich uvedenými, stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie ich správnosti (§ 387 ods. 2 C. s. p.), reagujúc na odvolacie námietky žalobcu, súd uvádza nasledovné.

6. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8. Podľa čl. 4 ods. 1 C. s. p. ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

9. Podľa čl. 4 ods. 2 C. s. p. ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa

normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

10. V posudzovanej veci vznikla procesná situácia, kedy súd prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej, v rozsudku č. k. 19Cb/120/2001-1287 z 26. marca 2015, ktorý bol vydaný za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku si vyhradil rozhodnutie o trovách konania na samostatné rozhodnutie po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Uvedený postup bol v súlade s vtedajším ust. § 151 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého prvej vety, časť pred bodkočiarkou, v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016, však obdobnú právnu úpravu neobsahuje, a preto vzniká otázka správnej aplikácie nových procesných noriem na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania.

11. Prechodné ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. upravuje priamu aplikabilitu nového procesného predpisu aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Z uvedeného potom vyplýva, že aj rozhodovanie o trovách konania v konaniach začatých pred 01.07.2016, podlieha právnej úprave obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku. Ustanovenie § 262 ods. 1 C. s. p. obsahuje právnu úpravu, podľa ktorej je povinnosťou súdu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania. Uvedené ustanovenie však nie je možné aplikovať na tu posudzovanú vec, keď za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred súdom prvej inštancie končí, je potrebné považovať rozsudok č. k. 19Cb/120/2001-1287, ktorý bol vydaný dňa 26.03.2015, teda ešte pred nadobudnutím účinnosti uvedenej (novej) právnej normy. Právna úprava účinná v čase vydania tohto rozhodnutia neupravovala povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť v rámci rozhodnutia vo veci samej aj o trovách konania. Pre konajúci súd potom vzniká otázka, podľa akej právnej normy je potrebné v dôsledku zmeny právneho predpisu upravujúceho civilné sporové konanie (predtým občianske súdne konanie) rozhodnúť o náhrade trov konania.

12. V uvedenom prípade najmä s poukazom na čl. 4 ods. 2 C. s. p. je možné konštatovať, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol o náhrade trov konania v súlade s postupom, ktorý upravuje Civilný sporový poriadok, a teda najprv rozhodol o nároku na náhradu trov konania a o konkrétnej výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie až samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Skutočnosť, že o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté samostatným uznesením a uvedené rozhodnutie nebolo súčasťou rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (ako to predpokladá Civilný sporový poriadok), nezakladá nesprávnosť tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie nemohol predpokladať zmenu právnej úpravy a nie je možné z uvedeného dôvodu ani odoprieť právo úspešnej strany v konaní na rozhodnutie o náhrade trov konania. Samotný súd prvej inštancie predpokladal samostatné rozhodnutie o náhrade trov konania vydané po nadobudnutí právoplatnosti jeho rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie postupoval správne aj z toho hľadiska, že došlo k zachovaniu práva na rozhodnutie o náhrade trov konania a zároveň bolo zachované aj právo strany, v ktorej neprospech bolo takéto rozhodnutie vydané, podať proti nemu odvolanie (prípustnosť odvolania je v tomto prípade založená § 357 písm. m/ C. s. p.). Je možné konštatovať, že uvedený postup je v súlade s princípmi všeobecnej spravodlivosti a princípmi na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok. Odvolacie námietky žalobcu o nesprávnom procesnom postupe súdu, ktorým malo byť znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nesprávnom právnom posúdení preto nie sú v tejto časti dôvodné. Odvolací súd v tejto časti nezistil ani inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil svoje rozhodnutie, vychádzajúc pritom zo záveru o plnom úspechu žalovaného, v čoho dôsledku v súlade s § 255 ods. 1 C. s. p. mu bola priznaná náhrada trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

13. Žalobca ďalej namietal, že rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania nie je možné podľa právnej

úpravy obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku vydať vo forme uznesenia. Argumentoval tou skutočnosťou, že v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. sa o nároku na náhradu trov konania rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Takéto rozhodnutie podľa názoru žalobcu musí byť vydané v podobe rozsudku. K tejto odvolacej námietke žalobcu odvolací súd uvádza, že aj v prípade, ak je rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súčasťou rozhodnutia vo veci samej v podobe rozsudku, má povahu uznesenia. V súlade s ust. § 234 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania nie je svojou povahou rozhodnutím vo veci samej, je potrebné vždy vnímať rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania ako uznesenie. Uvedenému nasvedčuje aj tá skutočnosť, že v § 357 písm. m/ C. s. p. je v rámci uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, vymedzené aj uznesenie o nároku na náhradu trov konania. Rovnako je možné uviesť, že ust. § 262 ods. 1 C. s. p. predpokladá rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, pričom však rozhodnutie, ktorým sa konanie končí nemusí mať nevyhnutne len podobu rozsudku, ale môže mať aj podobu uznesenia (napr. uznesenie o zastavení konania).

14. Skutočnosť, že odvolací súd v rozsudku č. k. 4Obo/24/2015-1341 z 30.01.2017 rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania nezakladá zmätočnosť alebo žalobcom tvrdenú duplicitu rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania v konaní pred ním. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania vzniknutých v konaní pred ním, a rovnako odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania vzniknutých v odvolacom konaní. Konajúce súdy postupovali v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy, nedopustili sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania procesného pochybenia, a preto je potrebné aj v tejto časti vyhodnotiť žalobcom uplatnenú odvolaciu námietku ako nedôvodnú.

15. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je rovnako postačujúce, logicky kompaktné, dostatočne vysvetľujúce skutkové ako aj právne závery, z ktorých vychádzalo aj s poukazom na aplikovanú právnu úpravu. Preto nie je možné prijať záver o jeho nepreskúmateľnosti.

16. Rovnako odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa potreby zohľadnenia nedostatočnej kvality advokátom poskytovaných služieb, keď uvedené nie je možné vyhodnotiť ako procesné zavinenie žalovaného. Dĺžka trvania súdneho konania nebola spôsobená činnosťou, resp. nečinnosťou právneho zástupcu žalovaného, ale najmä procesnými nedostatkami zrušovaných rozhodnutí krajského súdu.

17. Vzhľadom na prípustnosť odvolania žalobcu a súčasnú nedôvodnosť uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/ a h/ C. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňujúc sa so správnosťou odvolaním napadnutého rozhodnutia, rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p.. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

19. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je: a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).